

[Ministeren for skatter og afgifter]

det var hr. Heinesens tale jo da også et meget klart eksempel på.

Man nævnte argumentet med bloktilskuddene. Vi kunne bare lade være med at begrænse bloktilskuddene i 1984. Nu skal man ikke have læst meget nationaløkonomi – jo, det skal man måske nok, men man skal i hvert fald ikke have meget forstand på finanslov og finanslovssammenhænge – for at kunne forstå, at en skattelettelse, der står på finansloven 1973, og som hænger sammen med finansloven 1973, ikke kan overføres til finansloven 1974, uden at det giver nogle ganske alvorlige problemer. (*Munterhed*). Ja, jeg kan se, at man morer sig, det må man da også gerne gøre, jeg har ikke så meget erfaring med finanslove, men jeg har da i hvert fald erfaring nok til, at det kan undre mig, at man fremkommer med et sådant argument.

Man taler også om, at man forringer levevilkårene for nogle og giver skattelettelsen til alle. Det er en indvendning, som jeg må tilstå gør indtryk. Det er helt klart, at med den besparelspolitik, som regeringen har ført, har man søgt at lave besparelser, der rammer hele befolkningen. Det siger sig selv, at sådan et mål kan man ikke nå 100 pct., og der er nogle, der er hårdere ramt end andre.

Når man skal lave en skattelettelse, opstår der en række tekniske problemer for ikke at gøre skattelettelsen så kolossalt kompliceret. Men hvis man under udvalgsarbejdet kan finde frem til, at der er andre befolkningsgrupper end dem, der står her i lovforslaget, som skal have denne skattelettelse, er det da noget, jeg er meget parat til at diskutere. Det, der er afgørende, er kun spørgsmålet om, at denne skattelettelse medvirker til at forøge reallønnen hos befolkningen.

Hr. Rahbæk Møller kaldte denne skattelettelse en gave til folket. Det er forkert, det er helt forkert. For det første giver regeringen ingen gaver, men hvis man endelig vil være venlig og fortælle, hvad det er, regeringen har gjort i de måneder, den har siddet der, så er gaven til folket en stabil indkomspolitik, en lav rente, en bedre konkurrenceevne, muligheder for bedre beskæftigelse og derfor mere at dele for os andre. Det er regeringens politik, og det kan man godt kalde gaven, hvis man vil bruge dette udtryk. De 600 kr. indgår som et led, som en forudsætning for denne politik.

Hr. Ove Jensen omtalte, at disse 600 kr. skulle benyttes til et personfradrag. Det har jeg ikke ment var hensigtsmæssigt. Jeg kan derimod oplyse, at regeringen agter inden sommerferien at fremsætte et forslag til udskrivningslov, og i denne udskrivningslov vil personfradraget for 1984 til staten blive forhøjet med 1.000 kr.

Hr. Bernhard Baunsgaard startede med at sige, at et løfte er et løfte. Det er jeg enig i. Men så må jeg indrømme, at jeg havde svært ved med logikkens hjælp at komme til den konklusion, hr. Bernhard Baunsgaard kom til, nemlig at regeringen ikke skulle opfylde et løfte, for enten er et løfte et løfte, eller også er det ingenting, og når vi bruger udtrykket: et løfte er et løfte, så er det et udtryk for, at løfter skal holdes.

Hr. Bernhard Baunsgaard beskrev det underskud og den gæld, som staten har, og som regeringen har overtaget efter sin forgænger. Det er rigtigt. Dette underskud er alt for stort, og gælden er alt for stor, og det skal vi afhjælpe. Men hvordan afhjælper vi det? Vi afhjælper det kun ved en sammenhængende politik, herunder en sammenhængende indkomspolitik, og igen må jeg sige, at disse 600 kr. er et led i den sammenhængende indkomspolitik.

Hr. Anders Poulsen spurgte mig, om man kunne give skattelettelsen til personer, der ikke er fyldt 18 år. Det kan man naturligvis godt, og jeg vil da gerne erkende, at enhver grænse, enhver aldersgrænse, man sætter i loven, har noget usikkert over sig. Når vi har sat grænsen til personer, der er fyldt 18 år, er det ud fra den kendsgerning, at der i alt i dette land er 1.250.000 personer under 18 år, og det skønnes, at kun ca. 55.000 af disse skal betale skat. Dem under 18 år er med andre ord en persongruppe, hvor der er meget lidt skattebetaling, og derfor har man sat grænsen dér.

Til hr. Wilhjelm's bemærkninger vil jeg sige, at de stort set var et opgør med socialdemokratiet, og det opgør vil jeg meget nødig blande mig i. Men jeg bemærkede jo, at hr. Wilhjelm nærmest fortalte sig, da han foreslog, at man skulle foretage en skattefri engangsbetaling til dem, der er blevet ramt af disse indkomstbegrænsninger, som man har set, og det sidste er jo lige præcis det, som regeringen gør med det fremsatte lovforslag.